

שארית יעקב

ביטאון

יוצא לאור על ידי מרכז מוסדות נדבורנה ביתר בארה"ק | בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שנה ח' | גיליון שפ"ה | פרשת תרומה תש"פ

קול קהילתנו 073-3834583

התנועה והמשואה בחצר הקודש

שבת	שבת	ביתר - ירושלים
18:53	17:00	ת"א - בני ברק
18:50	17:16	לונדון
18:52	17:18	ניו יורק
18:59	17:25	הזמנים לפי שיטת ר"ת

"מן הבאר הוא"

דא"ח מכ"ק מרן אדמו"ר זצוקללה"ה

דברי אלוקים חיים שזכינו לשמוע מפ"ק רבינו הקדוש זי"ע ביומ"ד של רבינו הדבר חיים זי"ע במעלת ההתקשרות לצדיקים לאחר פטירתם.

באר יעקב מאמר יד

זכר צדיק לברכה

ישקו העדרים

צריך שיראה את צורת הצדיק כאילו עומד לנגד עיניו, ואין הכוונה לצורת קלסתר פניו גרידא, כי אם לצורתו הרוחנית של הצדיק, דהיינו צלם דמות תורתו ועבודתו יראתו ואהבתו קדושתו וטהרתו וכן כל שאר מעלותיו בקודש והנהגותיו הטובות.

ולמה צריך שיראה כל זאת לנגד עיניו, כדי שיעורר בקרבו רצון עז ותשוקה איתנה שיוכל גם הוא ליזכות למעין דמעין מאותה האהבה הגדולה שהיה לאותו צדיק לבוראו, ומאותן החשקות והדביקות שהיו לו לתורה ולעבודה, ומאותה האש הגדולה שבערה בקרבו לכל דבר שבקדושה, ומאותה יראת שמים הגדולה שהיתה חקוקה ברמ"ח אבריו ובשס"ה גידיו של אותו הצדיק, וכל שאר העניינים כיוצא בזה. ואז כאשר יראה את הדמות הקדושה הזאת של הצדיק לנגד עיניו וישתוקק לדבוק בהליכותיו ובהנהגותיו הנעלות, אז יוכל ליזכות לשמוע את קול תורתו באוזניו באופן שלא ישכח ממנו לעולם ועד.

וכל מי שזוכר ואינו שוכח, ומשמר את הקשר שלו עם הצדיק, הרי הוא זוכה ליניקה והשפעה מאורו הבהיר ומהשראתו הקדושה של הצדיק עד אין קץ. וכשם שצריך לרצות להחזיק את הקשר בעצמו, כך איש את רעהו יעזור ולאחייו יאמר חזק שיוכלו גם אחרים להמשיך את הקשר עם הצדיק ולקבל יניקה והשפעה טובה מלעילא כל אחד כפי השגתו והכלים הרוחניים שלו.

בעל ההילולא זי"ע"א היה מאותם צדיקים

הסתלקותו לגנוי מרומים, אעפ"כ 'השמיעיני את קולך', האזניי עדיין מצלצלות משמיעת הקול שאינו נשכח ואינו נחלש. מי שראה ומי ששמע אז, חש ומרגיש זאת עד היום, ואין שום נפקא מינה אם חלפה שנה אחת מהסתלקותו או חלפו עשרות בשנים, הקול נשמע בכל תוקפו וחיותו, ותורתו חיה וקיימת ואינה משתכחת.

ובזה יבואר המדרש לנכון, כי לא בא המדרש לדמות את קול הצדיק לקול האגוז מבחינת המרחק שמסוגל הקול ללכת, אלא מבחינת אורך הזמן שהקול עדיין נשמע. וזהו שאומר 'האגוז כשנופל לארץ קולו הולך', כלומר בשעת נפילתו לארץ שומעים את קולו בבירור, 'כך כשהצדיק מת, קולו הולך בכל העולם', כלומר אותו הקול החזק והברור של תורת הצדיק הנשמע בלבבות מיד לאחר הסתלקותו כמו שהיה בחיים חיותו, הוא אותו הקול הנשמע גם לאחר שנים רבות מהסתלקותו. וזהו אומר 'בכל העולם', היינו כמו 'לעולם ועד', רצ"ל לתמיד. כלומר כשם ששומעים בבירור את קול האגוז באותו הרגע שהוא נופל, כך שומעים את קול תורתו של הצדיק לעולם ועד, כמו ברגע הראשון שאחר הסתלקותו, כי אף ברבות השנים לא כהתה עינו ולא נס ליחו ואינו נחלש לעולם.

וטעם הדבר, כיון שבדברים רוחניים לא שייך מרחק לא במקום ולא בזמן, ולכן מי שזוכה לשמוע את הקול בתחילה, הריהו הולך ושומעו לעולם ועד בלי שום הפסק ושכחה. אמנם כדי ליזכות לזה

איתא במדרש (פסיקתא רבתי, י"א) "אל גינת אגוז ירדתי לראות באיבי הנחל' (שיר השירים ו', י"א), למה נמשלו ישראל כאגוז וכו', אלא כל הפירות שנופלין בארץ אין להם קול, והאגוז כשנופל לארץ קולו הולך, כך [כש]הצדיק מת, קולו הולך בכל העולם". ויש לדייק בהבדל שבין המשל לנמשל, כי במשל 'האגוז כשנופל לארץ קולו הולך', כמה יכול כבר קול האגוז ללכת, הוי אומר כך וכך אמות. ואילו בנמשל 'כשהצדיק מת קולו הולך בכל העולם', הרי אומר להדיא שהקול הולך בכל העולם, וא"כ איך ידמה קול האגוז לקול הצדיק והיאך יכול להמשיל את הצדיק לאגוז.

אלא הנראה לבאר בעזה"י, דהנה הכתוב אומר (שם ב', י"ד) "הראיני את מראיך השמיעיני את קולך", כלומר אם 'הראיני את מראיך', אם האדם זוכה ויכול לצייר לנגד עיניו את דמותו המאירה של הצדיק אשר זכה לראות בחייו והסתופף בצלו, אזי 'השמיעיני את קולך' גם קול דבריו ותורתו של הצדיק אשר הורה ולימד והוכיח בחייו אינו נשכח ממנו לעולם ועד, וכדברי רב גידל בירושלמי (שקלים י"א). "האומר שמועה בשם אומרה, יראה בעל שמועה כאילו עומד לנגדו", כי כאשר רואה את צורתו הקדושה של בעל השמועה עומדת לנגד עיניו, אז יכול לחזור על דברי תורתו, ועדותיו נאמנו מאוד שבוודאי השמועה שאומר בשמו נכונה ואמיתית היא. וכאשר חזינן אצל בעל ההילולא כ"ק אאמו"ר זי"ע"א, שאף שכבר חלפו כמה עשרות שנים מעת

גדולי עולם אשר כל ימיהם הם בבחינת 'על התורה ועל העבודה' בקדושה ובטהרה, וגם יש להם את הכוחות הנפלאים והזכויות העצומות לפעול ישועות ולבטל גזירות, כדאמרו ז"ל (תענית כ"ג.) "ותגור אומר ויקם לך" (איוב כ"ב, כ"ה) וכו', אתה גזרת מלמטה והקב"ה מקיים מאמרך מלמעלה", ויחד עם כל המדרגות והנפלאות הללו יש להם גם דרגא גדולה של ענווה ושפלות רוח, רוח נשברה ולב נשבר ונדכה. וצירוף הדברים מובן באופן פשוט, כי ככל שמתרבה השגת האדם בגדלות הבורא ית"ש, כך מתרבה אצלו ההכרה בשפלות עצמו, כמו שכתב הרמב"ם ז"ל (הלכות יסודי התורה פ"ב, ב') "בשעה שיתבונן האדם במעשיו וברואיו הנפלאים הגדולים ויראה מהן חכמתו שאין לה ערך ולא קץ, מיד הוא אוהב ומשבח ומפאר ומתאוה תאוה גדולה לידע השם הגדול וכו', וכשמחשב בדברים האלו עצמן מיד הוא נרתע לאחוריו ויפחד ויודע שהוא בריה קטנה שפלה אפלה עומדת בדעת קלה מעוטה לפני תמים דעות".

וכן איתא מהר"ר א' אלימלך זיע"א (ליקוטי שושנה, ד"ה פתחו לי) אשר זאת היא עיקר מידת הצדיקים, שכלל שהם עובדים יותר את הבורא ית"ש, כך הם מבינים יותר שאינם יכולים להגיע אל תכלית העבודה, ולכן אחרי כל מעלותיהם ומדרגותיהם בעבודת ה', הרי הם מרגישים בעצמם שעדיין לא עשו מאומה ורואים את עצמם כמי שטרם התחילו להיכנס בשערי עבודת הבורא. ובוהו מפרש את הכתוב (תהילים ק"ח, י"ט) "פתחו לי שערי צדק אבוא בם אודה יי'", כי הצדיק מרגיש שהוא עומד בחוץ מן העבר השני של הפתח ומבקש מהשי"ת שיפתחו לו שערי צדק ויניחו לו להיכנס לשערי העבודה, והשי"ת כביכול משיב לו 'זה השער לה' צדיקים יבואו בו', זה שאתה מרגיש שאתה עומד בחוץ, זה גופא הוא השער האמיתי לה', והוא הוא השער אשר בו נכנסים כל הצדיקים. עכ"ד.

ומרוב ענוותנותם אין הצדיקים מאמינים בעצמם כלל, וכל המדרגות שמשגיגים הם תולים בזכות אבותיהם הקדושים. וכענין זה מצינו בגמרא (ברכות י:) "כל התולה בזכות עצמו, תולין לו בזכות אחרים, וכל התולה בזכות אחרים, תולין לו בזכות עצמו, משה תלה בזכות אחרים, שנאמר (שמות ל"ב, י"ג) 'זכור לאברהם ליצחק ולישראל עבדיך', תלו לו בזכות עצמו וכו'", הרי שצדיק גדול כמשה רבינו לא האמין בעצמו רק תלה בזכות האבות. וכמעשה המסופר על הרה"ק רבי יוסף מיאמפאלא זיע"א, שפעם שלח לו הרה"ק רבי משה לייב מסאסוב זיע"א קוויטל שיתפלל בעדו כי היה חולה מסוכן רח"ל. ואכן השי"ת שמע את תפילתו, ועלתה רפואה שלימה להרה"ק מסאסוב. ושלה מכתב תודה להרה"ק מיאמפאלא בהכרת הטוב על שעורר עליו רחמי שמים והצילו ממיתה לחיים. אז אמר הרה"ק מיאמפאלא ברוב ענוותנותו, אני לא עשיתי מאומה, אלא גופא דעובדא הכי הוי, כששלח לי הקוויטל, מיד עליתי לבית דין של מעלה לראות מה אוכל להמתיק, ומצאתי את אבי

הקדוש המגיד מזלאטשוב זיע"א, ושאל אותי, מה אתה מחפש כאן, אמרתי לו, שבאתי להמליץ טוב על רבי משה לייב מסאסוב, אמר לי א"כ אלך איתך ואראה מה אוכל לעזור לך. וכאשר באנו לבית דין של מעלה, נכנס אבי תחילה ואני נשארתי לעמוד אצל הדלת, ושאלו אותו מה בקשתו, ואמר שבא לעזור לבנו להמתיק הדינים ולבטל הגזירה מרבי משה לייב מסאסוב. שאלו אותו, ומה אתה אומר. אמר להם, רצוני שתקבלו את בקשת בני. אמרו לו, א"כ תבוטל הגזירה. הרי שהכל עשה אבי הקדוש, ואני לא עשיתי מאומה. ע"כ. חזינו מהכא גודל ענוותנותם של הצדיקים, שעל אף שהיה בידו הכוח לעלות לבית דין של מעלה כאדם המשתמש בבית ובעליה, ועל אף שאביו אמר לפני הבית דין של מעלה שרוצה שתקבל בקשת בנו, הרי שתלה את הדבר בבנו, אעפ"כ לא תלה הרה"ק מיאמפאלא את הדבר כי אם בזכות אביו בלבד, וכאילו הוא עצמו אינו שום צד בדבר.

וכן כ"ק אאמו"ר זיע"א בעל ההילולא, היו לו אלו הכוחות הנפלאים, כוח התורה וכוח העבודה ביחד עם הכוח של "זבחי אלקים רוח נשברה" (תהילים נ"א, י"ט), כאשר היה נשמע ממנו אחרי שהיה מספר עובדות ועניינים מגודל מדרגת אבותיו הקדושים זיע"א, היה מסיים ואומר בלב נשבר ונדכה, לזיקני פלוני היתה מדרגה זאת ולזיקני פלוני מדרגה זאת, ואילו אני מה אני חיי. וכאשר שמעתי ממנו כשאמר לי כמה פעמים בשברון לב אמיתי, אחרי שפעל ישועות גדולות גלויות ע"י תפילותיו "השי"ת אוהב לשמוע בקולי ולעשות בקשותי, ואיני יודע למה".

וממילא קיים עמנו הכוח הגדול של זכות אבות, אך מאידך גיסא קיים גם החוב הגדול "שכל אחד ואחד מישראל חייב לומר מתי יגיעו מעשי למעשה אבותי" (תנא דבי אליהו רבה, כ"ה), ופירשו בה 'יגיעו' מלשון נגיעה, שתהיה לנו לפחות נגיעה כלשהי בזה הדרך ובזו העבודה ובאלו ההשגות ובזאת החיות האלוקית שהיו לזה הצדיק הגדול והקדוש.

והנה נודע אומרים ז"ל (ברכות ס"ד.) "תלמידי חכמים אין להם מנוחה לא בעולם הזה ולא בעולם הבא, שנאמר (תהילים פ"ד, ח') 'לכו מחיל אל חילי', ולכאורה הרי כתיב (ישעיה נ"ז, ב') 'יבוא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו', אלא דהנה יש מנוחה מלשון 'ינוח מאיבהם' (אסתר ט', ט"ז), ועל מנוחה כזאת נאמר 'ינוחו על משכבותם', כי בעולם העליון יש להם מנוחה מכל טרדות העולם הזה ומאורעותיו הקשים, ויש 'מנוחה' מלשון 'יהא מונח עד שיבוא אליהו' (ב"מ ג.), דהיינו היפך התנועה והטלטול, ועל מנוחה כזאת אמרו 'אין להם מנוחה', כיון שהצדיקים בעולם העליון אינם מונחים על מקום אחד רק הולכים ומתעלים בכל פעם יותר ויותר מהיכל להיכל ומעולם לעולם, ובפרט ביומא דהילולא דילהון אשר אז יש להם עליה גדולה עד מאוד. והנה מאחר שהם הולכים ומתעלים יותר ויותר למעלה, הרי הם מתרחקים

מאיתנו קבוצי מטה, וא"כ היה מקום לחשוש שמא יתרחקו מאיתנו יותר מדי עד שישכחו ח"ו ממצאיאיתנו בעולם הזה. אלא דזהו שאנו אומרים בתפילת שמונה עשרה "וזכור חסדי אבות", כלומר השי"ת עושה שהאבות הקדושים על אף עלייתם גבוה מעל גבוה, אעפ"כ יזכרו אותנו, וזאת כדי שיעוררו עלינו תמיד חסדים, כדאיתא בזוה"ק (ח"ב ט"ז): "שאלמלא תפלת המתים על החיים, לא היו החיים מתקיימים בעולם (ועיי' עוד שם ח"ג ל"ה). ועיי' שאנו נזכור את דרכיהם, אף הם יזכרו אותנו ולא יתרחקו מאיתנו, כמו שהיה מרגלא בפומיה של כ"ק אאמו"ר זיע"א בשם חמיו כ"ק אא"ז הרה"ק [מוהרא"ז] מקרעטשניף זיע"א, אשר לכן אומרים "יזכור" לנשמות אבותינו הקדושים והצדיקים הקדמונים על אף שבוודאי אינם זקוקים לכך, אך ע"י שאנו נזכור אותם הם יזכרו אותנו. ודפ"ח. וע"י שהם יזכרו אותנו, ע"י זה לא נתרחק מהם ונזכה להמשיך ללכת בדרכיהם הטובים. כי הגם שבגשמיות יש מרחק גדול ועצום מן הארץ ועד לשמים וכל שכן עד לשמי השמים העליונים, אך ברוחניות אין שום מרחק מהכא להתם, רק צריכים לשמור על הקשר שיהיה קשר של קיימא, וכאשר נקשרים בשרשרת הזהב עם נשמות הצדיקים שלמעלה, אז אין שום נפקא מינה באיזה היכל ועולם גבוה הם נמצאים והקשר לא ינתק. וכל זאת משום שלצדיקים שבעולם העליון יש נחת רוח מכך שזרעם ותלמידיהם ממשיכים ללכת בדרכם הקדושה בעולם הזה, וממילא הם חפצים להגן עלינו ולהמשיך לנו שפע והשראה מלעילא לתתא, כדי שיהיה לנו הכוח להיות מוסיף והולך בדרכם יותר ויותר.

ובפרט ביומא דהילולא, אשר כבר נודע מה דאיתא מהרה"ק רבי יחיאל מיכל מזלאטשוב זיע"א בשם רבו הבעל שם טוב הקדוש זיע"א, שצדיקים על אף שהם כבר שוכנים בהיכלות גבוהים בעולמות העליונים, אעפ"כ ביומא דהילולא הם יורדים על ציונם הקדוש ותרעין פתיחין למלא הבקשות מהכלל והפרט (וכרנו לחיים, בשם ה'מנוחת אלעזר' ממונקאטש). וממילא הוא זמן גדול ועת רצון. אמנם צריכים לדעת, שבדרך כלל אין נותנים מתנות בעת השמחה רק למי שיש להם שייכות לשמחה ולבעל השמחה, דהיינו להילולא ולבעל ההילולא, אך סתם כך אין נותנים מתנות. ועל אף שתמיד מתחננים ומבקשים לקבל מאוצר מתנת חינם, וכדברי רש"י בריש פרשת ואתחנן (דברים ג, כ"ג) "אע"פ שיש להם לצדיקים לתלות במעשיהם הטובים, אין מבקשים מאת המקום אלא מתנת חינם", אכן כדי לזכות למתנת חינם ג"כ צריכים איזה שייכות, כי לאו כל אדם ראוי למתנת חינם. אמנם אם יש רצונות טובים, או אף אם יש רק רצון רצונות טובים, הרי אף אם לא רק רצון למלאות את רצון הבורא ית"ש בשלימות כפי דעת אבותינו ורבותינו הקדושים, אך הואיל ויש על כל פנים את הרצון לרצות בטוב ויודעים

דברות קודש

מנ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

ליל ליל שבת קודש פרשת תרומה תשע"ג שבת לפני יומא דהילולא של כ"ק מרן אדמו"ר זי"ע ועכי"א

מורה, וצריך לדעת ולחוש אחריותו על דור העתיד שא"א לגדל ולחנך את צאצאיו מבלי לשמוע בבית דברי תורה וקדושה ותפילה ובוודאי כשיוצאים לחוץ צריך שמירה מעולה מכל הפגעים ומרעין בישין השולטים בחוץ וזהו מבית ומחוץ תצפנו זהב.

שב"ק הדין הוא בבחי' שבת שובה כמו יום כפורים נקרא יום הזכרון כפי שאנו אומרים בנוסח התפילה וזכרנו ביום הזכרון הזה ושבת שקודמה לה נקראת שבת שובה כמו"כ שב"ק זו שהוא שבת קודש יום הזכרון של אבינו רועינו וחמדת ליבנו הוא ג"כ שבת שובה ואיתא בזוה"ק "כל ברכאן דלעילא ולתתא ביומא שביעאה תליא", שכל ששת ימי המעשה תלוין ועומדין בשבת שלפניו כמו שידוע הטעם למה קטן נימול לשמונה בכדי שיעבור עליו קודם אור השבת כמו"כ ביומא דהילולא צריך להכין עצמו כבר משבת שלפניו ולכך עולין למפטיר ומתפללים תפילת מוסף בשב"ק לעילוי הנשמה ויותר מכך שמשבת צריך האדם להתבונן איך עברו עליו השבתות עם הצדיק ואיך מתנהג כשהצדיק עזב אותנו לאנחות ובאיזה דרגה אנו נמצאים עתה ודבר זה יעורר אותנו להרבות בתשובה ומעש"ט.

קשה עלינו לבטא בשפתיים את גודל האבידה שאבדנו ואסור להאריך בדברי הספד בשב"ק ולהתאבל על האי שופרא דבלי בארעא מ"מ איתא (בט"רפ"ח) דברי המדרש דר' עקיבא דרש בשבת והוי עיניו זולגות דמעות דהא דאסור לבכות בשבת הוא מחמת צער אבל אם עיניו זולגות דמעות מחמת השתוקקותו להתקרב אל השי"ת מותר הדבר.

כשנזכרים עתה באבידה שאבדנו קשה עלינו הדבר שלא יהיה עיניו זולגין דמעות אך צריך לנצל את אלו הדמעות להשתוקק להתקרב לפני ה' ולחפוף ללכת בדרכי הצדיק שהנחיל לנו לעולם ועד, לכך צריך לקבל האדם המקושר לצדיק איזה קבלה טובה או איזה הנהגה טובה שבו נהג הצדיק או חפץ שיתנהגו כך בכדי שיהיה לנו נגיעה כל שהיא בדרכיו ובמעשיו ואזי כשבאים להתפלל על קברו של אותו צדיק למען ימלא בקשותינו ומשאלות לבנו ייטיב עמנו כיון שמחוברין אנחנו אליו בקשר רוחני משא"כ כשבאין לבקש תחנונים מאותו צדיק ובל מתנהג בדרכיו אזי יתמלא בבושה וכלימה, וכל עיקר בקשתינו אצל הצדיק הוא שהצדיק ישפיע עלינו חכמה בינה והשכל וקדושה וטהרה כמו בחיים חיותו ומה כאן עמד ושימש במסי"ג עצומה את צאן מרעיתו בודאי אף למעלה יעמוד להתפלל להקב"ה שימלא משאלות לבנו לטובה ולברכה ונזכה במהרה לכל הברכות הכתובה בספר התורה הזה ונזכה ללמוד וללמד לשמור ולעשות את כל דברי התורה מתוך מנוחה ושמחה וס"ד עדי נזכה ונחיה ונראה בביתא גואלינו משיח צדקינו בב"א.

עם הבעה"ב, ר"ל דאה"נ בחלק הגשמי לכאורה העני הוא הנשפע והבעה"ב המשפיע, מ"מ בחלק הרוחני היינו קיום ושכר המצוה הוי היפוך הדברים, דהעני הוא המשפיע והבעה"ב הנשפע, ולכך אפילו שלמשפיע לא חסר כלום, מ"מ מרוב טובו וחסדו רוצה הוא להשפיע טובה וברכה לאחרים, וזהו כונת המדרש (שם אות ו') 'בנוהג שבעולם אדם לוקח חפץ מן השוק שזא יכול לקנות בעליו, אבל הקב"ה נתן תורה לישראל ואומר להם כביכול לי אתם לוקחים הוי ויקחו לי תרומה', היינו שהקב"ה נתן לעם ישראל את עצמו ואת תורתו בחדא מחתא להיטיב לנו במידה טובה ומרובה.

בבעה"ט כאן איתא עה"פ 'ויקחו לי תרומה', 'תרומה אותיות תורה מ' שהתורה ניתנה למ' יום לאוכלי תרומה, ואפשר לרמז כאן עוד דילי ג"כ בגימטריא 40 כנגד התורה שניתנה למ' יום, חזינן מהכי שדיבר הכתוב כאן ג"כ מעצם נתינת התורה, ולכן אתי שפיר שינוי הלשון בין תרומה לתרומתי, ד'מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי', היינו התוה"ק, שהקב"ה כביכול נמכר עמה לישראל.

ויובן מה שהקשינו לעיל, אלמה כתיב 'ויקחו' לשון קיחה ולא לשון נתינה, עפ"י מה דאיתא בחז"ל (קידושין ב.) עה"פ "כי יקח איש אשה", דגמרין קיחה קיחה משדה עפרון עיי"ש, חזינן דקיחה איקרי קנין היינו שלקיחתה הוי קנין אמיץ וקשר בל ינתק, ותורתנו הק' איקרי קנין כדברי התנא באבות (פ"ה) תורה איקרי קנין דכתיב (משלי ה, כ"א) "ה' קנני ראשית דרכו קדם מפעליו מאז", ולכך כתיב 'ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם', 'בתוך כל אחד ואחד', (כדאיתא באלשי"ך הק' ועוד), היינו דבכדי לקבל את התורה צריך להיות מקום ששכינה ביה שריא, ולכך פירש רש"י ז"ל 'ועשו לשמי בית קדושה', שבו תוכל לשרות השכינה במלוא זיוה והדרה ולהיות כלי קיבול מזוכך ומטהר בקדושה יתירה, שאז ראוי לו להשפעות טובות.

ובהמשך הכתובים (פס"י) נאמר 'ועשו ארון עצי שיטים וכו' וצפית אותו זהב טהור מבית ומבחוץ תצפנו', דידוע שהארון מכוון נגד התוה"ק, מבית הכוונה על חלק הפנימי של נפש האדם, אמנם אין מקרא יוצא מידי פשוטו, אך כונת פנימיות הכתובים הוא שע"י בא לרמוז ג"כ על הבית הגשמי שמסתופף האדם בצילו וכיון שביטו יהיה מקום מקודש להשראת השכינה וישמע בביתו קול התורה ונועם המצוות יושפע עליו ממרומים השפעות נשגבות, וכבר ידוע הווארט עה"פ "כי יהיה לאיש בן סורר ומורה וגו' איננו שומע בקולינו", שמפני שלא שמע מאביו או מאמו את קול התורה וחשיבותיה נולד לו מכך בן סורר או

כתוב בתוה"ק (פ"ה, א) 'וידבר ה' אל משה לאמור, דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו ליבו תקחו את תרומתי'. ולהלן (פסוק ה) כתוב 'ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם', ופירש"י 'ועשו לי בית קדושה'. ולכאורה צ"ל א' מהו כפילות הלשון תרומה תרומתי ב' פעמים, ב' מהו שינוי הלשון בין תרומה לתרומתי, ג' מה שכבר הקשו קמאי דלכא' הו"ל למיכתב 'ונתנו' ולא 'ויקחו' כדכתיב בפרשת כי תשא (ל, י"ג) 'ונתנו איש כופר נפשו לה'.

ואפשר בעזה"ת לבאר כל זאת, דהנה ידוע מה דא"י בחז"ל (שבת פ"ה:) דהתוה"ק היתה גנוזה וטמונה בבית גזי הקב"ה בטרם בריאת העולם, וכשראה הקב"ה שכלל ישראל ראויים ומסוגלים לקבל את התורה נתנה להם זאת ע"י הכנה שהכינו עצמם בביאתם למדבר סיני כדכתיב (שמות י"ט, י"ג) 'וקדשתם היום ומחר וכבסו שמלותם, והיו נכונים ליום השלישי וגו', והגבלת את העם סביב לאמור וגו', עדי הגיעם למעמד הנשגב של קבלת התורה, וטעם נתינתה לעם המובחר כיון שעיי"ז ידעו ויבינו מהו ייעודם בעולם הזה ואיך להלחם בתכסיסי היצר ותחבולותיו, כי מאז יצירת האדם נולד עמו היצה"ר, כדכתיב (בראשית ד, ז) 'לפתח חטאת רובץ', אך הקב"ה ברוב רחמיו וחסדיו הקדים רפואה למכה ונתן לנו את תורתו הק' שהוי כלי עזר וסיוע לנצח את מלחמת היצר כדאיתא בחז"ל (קידושין ל:) 'בראתי יצה"ר בראתי לו תורה תבלין', וע"י נוכל להתגבר על היצה"ר לטוב לנו כל ימי חיינו עלי אדמות, כדאיתא בחז"ל (מכות כ"ג:) 'ר' חנניה בן עקשיא אומר רצה הקב"ה לזכות את ישראל, לפיכך הרבה להם תורה ומצוות, שכל מטרת התורה היא להורות את הדרך אשר נלך בה ואת המעשה אשר נעשה.

והיה כאשר יגיע האדם לתכלית שלימותו בעולם העשייה, אזי בדין הוא שיטול שכרו בעוה"ב ולא יבוש ולא יכלם לעוה"ב ולא יהיה שכרו כנהמא דכסופא, ובוה יובן מאמר חז"ל (ב"ר פ"ג א) 'דבר אחר ויקחו לי תרומה, הה"ד (משלי ד, ב) 'כי לקח טוב נתתי לכם תורתי אל תעזובי', אל תעזבו את המקח שנתתי לכם וגו' ויש לך מקח שמי שמכרו נמכר עמו אמר הקב"ה לישראל מכרתי לכם תורתי כביכול נמכרתי עמה שנאמר 'ויקחו לי תרומה', דידוע הענין כי מדרך הטוב להיטיב, (דף ה' להמ"ל פ"ג, ועוד), היינו שהקב"ה שהוא הטוב והמטיב לכל רוצה להיטיב לעמו לבל יחסר להם כל טוב ולהשפיע להם שפע ברכה והצלחה ממקור השפע, וכדמצינו בחז"ל (פסחים ק"ב) 'יותר ממה שהעגל רוצה לינק פרה רוצה להניק', וכן איתא (ויק"ל ל"ד, י) 'יותר ממה שבעל הבית עושה עם העני העני עושה

הקדמת הספר הייחודי החדש "לשרת בקודש"

עדות אישית מן ה'קודש-פנימה', בצירוף כתבי יד קודש, קרני אור קדשו של כ"ק מרן אדמו"ר ה"באר יעקב" מנדבורנה זצוקללה"ה, זיע"א.

היה לבו ער וקשוב למצוקות וצרכי ישראל - ועל כן, בכל עת שהתעורר צורך, נטל את העט והדף ורשם בכתב יד קדשו, הצח והברור, הוראות ברורות למשמשי בקודש. מלבד זאת, היה נייחא אצלו להורות הוראה מפורשת בכתב, בהיותה כתובה שחור על גבי לבן באופן הברור ביותר - שאינו מותיר מקום לכל טעות ואי-הבנה.

נתייחד הספר הנוכחי, בהופעת כמאה כתבי

יד קדשו, ומזן עולה מסכת שלימה, מרובת פרקים - אשר תורה היא ולימוד היא צריכה. מבין נתזי קולמוסו, בין השיטין ומתוכן, נשקפים כמו שחר הנהגותיו ומנהגיו, הליכות מלכי בקודש, גדלותו ומעשיו הרבים למען אורייתא קוב"ה וישראל.

עשרות עובדות קודש על מעשיו ופעליו המרובים של רבינו זי"ע במצוות צדקה וגמילות חסדים, בצירוף השורות אשר יצאו מקולמוסו - יעידון-גידון על עולמות ומערכות מופלאות של צדקה וחסד שהתנהלו מתוך ארבע אמותיו הקדושות, אשר הוקדשו לגמרי עבור כלל ישראל.

וכפי שהעיד על עצמו בכתב הצוואה אשר הותיר אחריו: **"כי בכל כוחי עבדתי אתכם ועמדתי לימינכם, ובזמן שמישהו מכם (ולאו דווקא מכם) היה בעת מצוקה ח"ו ופנה אלי לבקש עזרה, עשיתי כמיטב יכולתי ברוח ובגשם ואף מעבר למקובל, וב"ה שזכינו לראות סיעתא דשמיא בעמלנו ובמלאכת קודש זו".**

לקראת יום ההילולא השמיני, החל בימים אלה, מתעוררים לבבות ישראל

כביסופין קדישין אל דמותו של רבינו הקהו"ט, אשר לשמו ולזכרו תאונות נפש. קהל עדת חסידי נדבורנה דבכל אתר ואתר - בקרב כלל ישראל באשר הם - יגילו וישמחו בספר חדש וייחודי זה, אל תוך בתיהם להניח ברכה, לתועלת רוחנית מרובה להם ולדורותם אחריהם. זכותו הגדולה תגן על כל ישראל אכי"ר.

מוגשים פירורים משולחן גבוה אשר יש בהם כדי ללמד ניצוצי אור מארחותיו של צדיק ולפלס מסילה העולה בית ה'. (בכרך זה מצטרף גם **"שער השמות"**, ובעזרה"ת יבואו בעתיד שיערים נוספים בשאר ענינים מחייו הנאדרים בקודש של רבינו זי"ע).

והנה נודע בישראל, מנהגו של רבינו להתענות

אור יקרות הולך וזורח בימים אלה בעולמה של חסידות, עם הופעת הספר החדש **"לשרת בקודש"** - פרי עמלו של אחד מן המשמשים בקודש, הרה"ח ר' **יעקב גוטפריינד שיחי'** מבני ברק, אשר אזר עוז לקרבה אל המלאכה ולספר לדורות את זכרונותיו האישיים מאשר ראו עיניו בקודש פנימה במשך השנים הרבות שזכה בהן לשרת בקודש - בצירוף כתבי יד הקדושה של רבינו זי"ע אשר מסר להורות את המעשה אשר יעשה בשליחותו.

הספר דן מגיש לפני בית ישראל תוכן עילאי אשר כביר כוחו לעורר את הלבבות ללכת בדרכי האי רעיא מהימנא זי"ע, לאהבה וליראה את השם הנכבד והנורא ולדבקה בו ובמידותיו.

סביבתו של רבינו, כולה אמרה קודש קדשים. יראה עילאה חפפה על דמותו הקדושה, אימה ורתת וזיע לפני רבון כל עלמין - עד כי כל עצמותיו נאחזו רעדה וחיל ממש ממציותו ית' - וזאת מתוך שמחה וחיות תמידית, התלהבות ואש קודש. עין בעין ראו הכל כי איש אלוקים קדוש עובר עלינו תמיד, צדיק נשגב אשר זיו-דיוקנו מטיל רושם רוחני עצום בתוכי הלב פנימה, ומקרב את הנפש להיטהר ולהתקדש בקדושה של מעלה.

וממקומו הגבוה, פנה ברחמיו לעמו - בשלחו ידו במשך עשרות בשנים לרחם עמו ולגמול טובה עם הכלל והפרט במסירות נפש ממש. בעסקו בטובתם של ישראל, הטיב עם אלפי יהודים אשר שיחרו לפתחו ובקשו הימנו עצה וישע, עזרה וברכת קודש.

גם בעבודה נשגבה זו, היה משים לילות כימים - ולא נתן שנת לעיניו, לעפעפיו תנומה, עד ימצא תשועה ומזור לעם ה'.

הכרך הזה - **"באהבתו ובחמלתו"** - מספר בס"ד על אודות חלק זה שבעבודת קדשו. **"שער כרחם אב"**, **"שער הצדקה"**, ו**"שער כבוד הבריות"** - ואף גם ב**"שער השידוכים"** שלאחריהם

בתענית דיבור מידי יום שני וחמישי בכל שבוע - וכמו"כ בכל חודש אלול. באותם ימים התקיימה קבלת הקהל רק לאחר צאת הכוכבים דזמן ר"ת - כאשר במשך היום היה שוהה ומתבודד בחדרו ועוסק בעבודת שמים בינו לקונו ואינו מוציא מפיו מלה אחת זולת תורה ותפילה. אלא שגם באותם ימים, העצורים מדיבור,

וחי בהם

מתוך הספר החדש וחי בהם ח"ב

טבהוצאת מנחם דבר חיים מורשת רבוה"ק לבית נדבורנה
מוגש לרגל יומא דהילולא קדישא

לי", אבל היסוד הראשון שצריכים להכיר הוא "כשאני לעצמי מה אני".

הידיעה הזו שאין לנו מאומה משל עצמנו והכל מאתו ית"ש היא סיבה טובה להיות בשפלות, אך גם סיבה עצומה להיות בשמחה, ובאמת מובא בספרים שהשמחה והשפלות אינן סתירה זו לזו, אלא אדרבה הן כ'תרין רעין דלא מתפרשין! והדברים פשוטים למתבונן: אם אדם מקבל מתנת מה מאת המלך, יש לו שמחה מעצם הזכות לקבל מתנה מהמלך. ואם המלך מושיבו אצלו ואומר שכל צרכי יהיו עליו, הרי שהשמחה היא ללא שיעור וללא גבול. הגם שמאידך גיסא הוא הופך להיות חייב למלך את כל אשר לו וממילא 'לית ליה מגרמיה כלום', וזו סיבה להיות שפל מאד, שאין לו כלום משלו, אבל הוא מלא בשמחה עצומה על כך שהוא סמוך על שולחן המלך. כל אחד ינסה לצייר בעיני רוחו, שהוא זוכה להגיע להסתופף בצל קדשו של הרה"ק הרבי ר' אלימלך זי"ע, עם כל החבריה קדישא, והוא כמונן מרגיש עצמו חדל אישים לנוכח האש הגדולה, והנה קורא לו הרבי ר' אלימלך בכבודו ובעצמו ונותן לו מעט-מעט משיירי מאכלו, ממש פירור אחד. ברור שאי אפשר לתאר במילים את השמחה וההתרגשות שיש מזה, וכי מילתא זוטרתא היא לקבל פירור של 'שיריים' מהרבי ר' אלימלך. וכעת יתאר לעצמו, שהרבי ר' אלימלך מגיש לו את מנתו בשלמות, בדגים ובמרק ובבשר ובקאמפוט, ממש כמו אורח אישי שלו, זו כבר שמחה רוחנית בהתרוממות שאין לשער ולתאר. אלא שכעת יש גבול דק, כחוט השערה, בין החכמה הנכונה להתמלא בשפלות על שאדם פחות ערך שכמותי זוכה לאכול את סעודתו של צדיק קדוש עליון, אבל כמה אנשים יפלו אז בטפשותם להתמלא בגאווה סרוחה כביכול ראויים היו למתנה זו.

זה אמנם משל, אבל הנמשל הרבה יותר מציאותי ממנו, כי כל אחד ואחד מקבל מהשי"ת, דלית מחשבה תפיסא ביה כלל ולית אתר פנוי מיניה, והוא נותן לאדם כשרונות להבין בלימוד וריכוז להצליח לשבת על מקום אחד, וישוב הדעת שלא להיות מבולבל וטרוד, וחברותא טובה שהוא לא יחוש בדידות בלימודו אלא יצליח להבעיר בלבו את החשק וההתמדה, והוא גם מכין לו מקום ללמוד עם מאור ומיזוג, ולפני הלימוד הוא מסדר על שולחנו פת שחרית שיאכל לשובע, ומסביב הוא דואג שיהיו לו תחושות טובות ממשפחתו או נחת מילדיו, ובאמת שהוא לא עושה כלום, אבל לאחר שמסתיים ה'סדר' והוא קם מהשולחן הוא זוקף קומתו ומשתבח בעצמו ואומר "אהה, למדתי היטב", די בקורטוב של גאות כדי למחוק את הכל. ומה הוא יעשה אם יציץ עליו בעל הבירה

"כשאני לעצמי מה אני" - יסוד העבודה!

נודעים דברי 'ספר החינוך' (מצוה לג) ששורש מצות כיבוד אב ואם היא מכוח הכרת הטוב, והיא חיוב ממש על כל אדם, שייכר ויגמול חסד עם הוריו שהביאוהו לעולם וגידלוהו עד שעמד על רגליו, והארין שם בביאור חובת 'הכרת הטוב', שהתכלית היא להיות מכיר טובה כלפי השי"ת, וזו לשונו: "כשיקבע זאת המדה בנפשו, יעלה ממנה להכיר טובת האל-ברוך הוא, שהוא סיבתו וסיבת כל אבותיו עד אדם הראשון, ושהוציאו לאויר העולם וסיפק צרכו כל ימיו, והעמידו על מתכונתו ושלימות אבריו, ונתן בו נפש יודעת ומשכלת, שאילולי הנפש שחננו האל-יהיה כסוס כפרד אין הבין, ויערוך במחשבתו במה וכמה ראוי לו להזהר בעבודתו ברוך הוא". יסוד הדברים גם בחז"ל, וידוע מאמרם "כל הכופר בטובתו של חברו סופו שיכפור בטובתו של הקדוש ברוך הוא", כי מי שאינו מסוגל להכיר בטובה שעשה לו חברו, כיצד יעלה בדעתו להכיר בטובת המקום.

חשוב להעמיק ולהסביר את תפקידה של 'הכרת הטוב' בדרכי עבודת השי"ת, שאין די בכך שנותנים תודה על כל הטוב אשר גמלנו, אלא שצריכים לחיות מתוך הכרה שכל הטוב שיש לנו הוא מאתו ית"ש. זה יסוד התפילה, אבל זה צריך להיות מושרש במחשבה ובהכרה בכל עת ממש. כשאדם מתפלל על דבר ומבקש מהשי"ת שייעתר לתחינתו, הוא משריש בקרבו את ההכרה שהוא תלוי במתת השי"ת ואין בכוחותיו הדלים להושיע את עצמו. ידיעה והכרה זו תסייע לו גם להתגבר שלא לבוא לידי גאות לאחר שיצליח. שכן אם אדם קם מן הספר ומתוך סיפוק הוא אומר 'אהה, למדתי היטב', ברגע אחד של גבהות הלב הוא כופר בטובתו של מקום ורח"ל יכול לאבד הכל. כי מי שרק מודה להשי"ת שנתן לנו כזו תורה נפלאה ואינו מכיר בכך שהוא גם הנותן לנו כוח לעשות חיל בלימוד התורה, מסתכן בנפשו, שהשי"ת ירחק אותו שלא יהיה ביכולתו ללמוד ואז נראה אם הוא באמת מסוגל להמשיך ללמוד. לכן מקדימים ואומרים "אתה חונן לאדם דעת", שמכירים בכך שאין האדם מסוגל לעצמו דעת אלא השי"ת חוננו במתנת חנים, ואז יכולים לבקש "חוננו מאתך דעה בינה והשכל", כי זולת זה שמעמיקים את ההכרה שהשי"ת הוא מקור כל הכוחות, מהיכי תיתי לרצות להשתמש באותם כוחות.

אלא שצריכים להוסיף ולהתבונן בכל עת עוד ועוד, שהשי"ת לא רק נתן לנו את הדעת והבינה, ולא רק שאנחנו ברואיו וכל קיומנו הוא בבריאתו, אלא גם את הזמן ללמוד הוא נותן לנו וממילא אין לנו מאומה משלנו. נכון שהוא דורש מעמנו לעשות, כמאמר חז"ל (אבות, יד) "אם אין אני לי מי

ויאמר לו 'אני הוא בעל הבירה', ובוא נראה אותך מסתדר בלי שאפתח לך את הדלת להיכנס לבירה שלי... אם חושב אדם שהוא מסוגל לעשות משהו בעצמו, הוא מסתכן בכך שיעמידו אותו בפני המציאות ויגידו לו שינסה באמת להסתדר בעצמו.

הוא שתיקן רבי נחונייה בן הקנה, שגם ביציאה מבית המדרש יתפלל אדם ויודה להשי"ת, כמובא בגמרא (ברכות כה): "מודה אני לפניך ה' אלוקי ששמת חלקי מיושבי בית המדרש ולא שמת חלקי מיושבי קרנות, שאני משכים והם משכימים, אני משכים לדברי תורה והם משכימים לדברים בטלים, אני עמל והם עמלים, אני עמל ומקבל שכר והם עמלים ואינם מקבלים שכר, אני רץ והם רצים, אני רץ לחיי העולם הבא והם רצים לבאר שחת", ולשם מה מזכירים את מה שעושים יושבי הקרנות, שהם משכימים לדברים בטלים ורצים לבאר שחת ואינם מקבלים שכר על עמלם, וכי יש לזה שייכות לכך שאנו משכימים לדבר תורה ורצים לחיי עולם הבא ועמלים ומקבלים שכר, אתמהה.

אמנם אפשר לומר בפשטות, שאנו מזכירים לעצמנו מה קורה למי שאינו זוכר להודות להשי"ת על כך ששם חלקנו מיושבי בית המדרש, דאי לאו הכי נמצא בסכנה גדולה להיות מיושבי קרנות. יהודי שאינו מודה על שנוגד בסביבה רוחנית והשי"ת שם חלקו מיושבי בית המדרש, מסתכן בנפשו רח"ל, פן יתנתק מדרך החיים וימצא עצמו משכים ורץ ועמל בדרך ההפוכה שמובילה לבאר שחת. אם כשמשימים בבוקר לא אומרים 'מודה אני לפניך' בשמחה ובהכרה עמוקה שהשי"ת החייה אותי מחדש לאחר שהפקדתי בידו את רוחי, אז מסתכנים בזה שההשכמה תהיה לדבר אחר.

כללו של דבר: יהודי חייב לחיות מתוך קשר עם השי"ת, קשר תמידי, כמו שהזהירה התורה הקדושה (דברים ה, ט) "הישמר לך ושמוך נפשך מאד פן תשכח את הדברים אשר ראו עיניך", וביותר יש לעורר על דברי 'אור החיים' הקדוש על הפסוק (דברים ה, יט) "והיה אם שכוח תשכח את ה' אלוקיך והלכת אחרי אלהים אחרים ועבדתם והשתחווית להם העדתי בכס היום כי אבד תאבדון", שכתב שאזהרה זו היא המשך לפסוקים הקודמים שנאמר בהם "וזכרת את ה' אלוקיך כי הוא הנותן לך כח לעשות חיל", ועל דבר זה נאמר "והיה אם שכוח", שאם תשכח את הדבר הזה, אזי סופו של השוכח שרח"ל יתקיים בו "תשכח את ה' אלוקיך" ויגיע לאבדון, לרוץ לבאר שחת ל"ע.

והכלי הראשון לחיות מתוך קשר אל השי"ת

הוא התפילה, וכאמור שהתפילה צריכה להקיף את כל שטחי החיים לפרטי פרטיהם ודקדוקיהם, שהתפילה תכליתה התקרבות אל השי"ת, ולא רק בשעת התפילה עצמה, אלא שבכך מקרב אדם את כל חייו ומעשיו ומעמידם באור הנכון שהוא אין לו משלו מאום, לית ליה מגרמיה כלום, וכל אשר לו מאתו ית"ש הוא.

הוי זהיר במצוה קלה כבחמורה

אחד מיסודות היהדות ועבודת השי"ת, שעל האדם לידע שהוא חסר כלי מדידה, ואין באפשרותו לדעת כי הוא זה מתוקף החשיבות של כל פרט ופרט שבעבודתו את קונו. ואין הכוונה להחשיב כל דבר קטן, אלא שעלינו לדעת שאין מציאות כזו של דבר קטן בעבודת השי"ת. העולם הגשמי והאדם הגשמי הם כל כך מצומצמים וזעירים לעומת העולם הרוחני והמציאות הרוחנית, וכל דבר הנתפס במושגים אנושיים וגשמיים בהכרח שיושג ויוגדר באופן מצומצם. אותו דבר שעלול להיחשב אצלנו שהוא בבחינת 'קטנות', אליבא דאמת אין שיעור וחקר לגדלו. דבר זה חייבים לחקוק בלב: כל מצות עשה שמקיימים וכל מצות לא תעשה שנשמרים, כל שמירת עיניים וכל שמירת מחשבה, כל פרט ופרט הוא דבר עצום ונשגב שאי אפשר לנו להשיג את עומקו והיקפו.

כדי להתבונן בדבר זה, יש לנסות לדמותו במשל לענייני העולם הזה, ומתוך המשל אפשר לראות שאינו דומה כלל. למשל, כאשר אדם בא לרופא ומתאונן שיש לו פצע ברגלו, והרופא אינו יכול לטפל בו מפני שהוא עסוק בהצלת חייו של אדם שלקה בלבו, אזי ברור שהרופא בחר את הדבר החשוב והגדול על פני הדבר הפשוט והקטן. לעומת זאת, אם בא אדם ומבקש מהרופא שיטפל בפצע שברגלו, והרופא מסרב מפני שהוא יושב ומצפה אולי ילקה אדם בלבו ויזדקקו לו, אזי אומרים לו שהוא לא צודק, מפני שכל עוד ולא בא לפניו המקרה החמור של סכנת נפשות, אזי די בצער קטן של החולה כדי שהרופא יעסוק ברפואתו.

יש החושבים שזה משל נכון, דהיינו שגם במצוות יש 'מצוה קלה' ויש 'מצוה חמורה', וכאשר אדם פנוי ממצוות חמורות עליו לעסוק במצוות קלות, ואילו בשעה שיש לו בחירה בין שתי מצוות, קלה וחמורה, עליו לבחור במצוה החמורה. והאמת שזה אינו נכון כלל וכלל והנמשל אינו דומה במהותו למשל, שהרי אין לו לאדם כל אפשרות לדעת מהי מצוה קלה ומהי מצוה חמורה, ולגבינו כל מצוה היא דבר נשגב ועצום שאי אפשר לנו להעדיף אחת על רעותה. כמובן שיש 'דיני קדימה' וחז"ל הקדושים לימדונו איזו מצוה קודמת, כגון מצוה בזמנה, או תלמוד תורה שאין מבטלים (וגם בזה איכא נפקא מינה בין תלמוד תורה דרבים לתלמוד תורה דיחיד), ויש בחינה של 'כולה להיעשות בידי אחרים', וכלל הדברים שבשכל אנושי אין אפשרות למדוד מצוות, ורק התורה הקדושה בעצמה גילתה לחכמי ישראל את סדר הדברים.

במשנה איתא (אבות ב, א) "הוי זהיר במצוה קלה כבחמורה שאין אתה יודע מתן שכרן של מצוות", והרמב"ם מדייק בפירושו בלשונו הזהב: "במצוה שיחשוב בה שהיא קלה... כמצוה שהתבאר לך חומרתה שהיא גדולה", כלומר ש'מצוה חמורה' היא מצוה שהתורה גילתה לנו את העונש שיש עליה, כאותן מצוות שמתחייבים עליהן כרת, ואילו 'מצוה קלה' זה דבר שאנשים חושבים עליה שהיא קלה. ואמנם יש מקום אחד שחז"ל הקדושים כינו (חלוץ קמב) מצוה אחת בשם 'מצוה קלה', היא מצות שילוח הקן, אך בתוך דבריהם פירשו שכוונתם לענין הטורח, שאין בה טרחת מומן ולכן היא עשויה להיחשב כ'מצוה קלה' (שכן עיקר השכר תלוי בעמל, ולפום צערא אגרא) וחיידשה לנו התורה הקדושה ששכרה הוא אריכות ימים כמו כיבוד אב ואם שיש בה טרחה לאין שיעור וקצבה.

תא שמע מהא דשנינו במשנה שתי מימרות, זו שהזכרה לעיל ומימרא נוספת מדברי בן עזאי (אבות ז, ב) "הוי רץ למצוה קלה" (ושם איתא בחלק מן הספרים דלא גרסינן 'כבחמורה'), ובוודאי שאין זו כפילות ולכל מימרא יש חידוש בפני עצמה. אפשר, שיש להדגיש חילוק גדול בין 'רץ' ל'זהיר' באופן הבא: בן עזאי מזרז את האדם לרוץ למצוה קלה, דהיינו שלא תרפינה ידיו קודם עשיית המצוה מחמת שהוא חושב שהיא מצוה קלה, אלא ירוץ אליה בכל כוחותיו ותשוקתו. אמנם רבנו הקדוש בא לומר דבר אחר לגמרי, להיות 'זהיר' בכל מצוה, שלא לאבדה לאחר שעושים אותה, להחשיב את המצוה, לשמוח ולהודות להשי"ת שזיכנו לקיים המצוה, ולא לזלזל בה ולחשוב שלא סיגלתי מאומה בעשותי אותה.

זהו לימוד חשוב מאד, שצריכים להשרישו בלב מגיל רך, שיש חשיבות עצומה לכל דבר בפני עצמו, לכל מילה של קדושה שאדם מוציא מפיו ואפילו לכל מחשבה טובה שבלב, ועל אחת כמה וכמה לכל מעשה מצוה, לכל פרוטה של צדקה, לכל תיבה של תורה, לכל הארת פנים לאדם נשבר. וזה מה שמסיים התנא "שאיין אתה יודע מתן שכרן של מצוות", ואין מדברים כאן מכך שאל תזלזל במצוה קלה שלא לעשותה ומשדלים את האדם שזה ישתלם לו, בוודאי שלא זו הכוונה, אלא שעל האדם לדעת שאין לו שום כלי אחיזה והבנה במציאות של שכר המצוות, אפילו המצוה הנראית בעיניו שהיא הקלה ביותר, וממילא עליו להחשיב כל פרט ופרט שבמעשה המצוות ולהיות זהיר לשמור על זה.

הוא שהוסיף התנא, "שאיין אתה יודע מתן שכרן של מצוות", לא מפני שהידיעה הזו מושללת מדרי עולם הזה, אלא מפני שההשגה הגשמית של העולם הזה אינה יכולה לדעת ולהשיג את שכר המצוות, והוא מה שאמר חז"ל (קידושין לט): "שכר מצוה בהאי עלמא ליכא", מפני שהאי עלמא ו'שכר מצוה' הן תרתי דסתרי, שאין עולם הזה סובל ההרגש של עולם הבא, והמציאות היחידה שיכול להיות שכר בהאי עלמא הוא רק 'שכר

מצוה מצוה', דהיינו שיזכו לסגל עוד ועוד מאותו שכר רוחני הצפון לעלמא דאתי. [זולת בשבת קודש שהיא 'מעין עולם הבא', וכבר ביאר הרה"ק מאפטא זי"ע בספרה"ק 'אוהב ישראל' (פרשת תשא), שזו בחינת 'מתנה טובה' שהיה השי"ת מוכרח כביכול לתת בתורת מתנה את ההרגש של שבת קודש בתוך העולם הזה]. אשר על כן, מחמת שאיננו יכולים להשיג כלל את המציאות הרוחנית של המצוות, מזרז התנא להיות 'זהיר' ולייקר ולהחשיב כל מצוה שעושים.

מן הראוי להרחיב קמעא בנקודה זו, מה המשמעות והצורך להחשיב כל דבר קטן, והלא ענין זה נוגע לכל יהודי באשר הוא.

יש מצב של רוממות, שאדם מרגיש מרומם מעבודת השי"ת, לאחר תפילה בכוונה כדבעי או כמה שעות לימוד ברציפות, שלא לדבר על כך שכאשר בא אדם לידי נסיון גדול והוא זוכה בסיעתא דשמיא להתגבר ולהינצל, אזי הוא מרגיש מרומם. כמובן, שאם לאחר מכן יבוא היצר הרע להפילו ברשתו בנסיון זול, הוא ידחהו על הסף, שכן כלל לא מתאים לו להיכשל בדבר מאוס ומבוזה - אם כי יש דבר מאוס מאד שהיצר מתאמץ גם אז להפילו, בגאות הלב וגסות הרוח.

אולם יש מצב אחר, כאשר אדם מתגבר על נסיון קל שהוא נשמר מראייה אסורה פשוטה - כמו בתוך המשפחה וכדו', שיש הטועים ואין מייחסים לזה חשיבות - ורובא דינשי אינם יודעים להחשיב זאת, וממילא בעיני עצמם לא נתרוממו במדרגתם.

המציאות מלמדת, שכאשר לפעמים בא אדם לידי נסיון קשה והוא זוכה להינצל ממנו, אזי בגשתו לאחר מכן לתפילה או לתורה, הוא ניגש עם התעוררות מיוחדת ומתוך הרגשה שהוא חזיק את הדבקות שלו בקונו. מה שאין כן אם ניצל אותו אדם מנסיון קל שנראה בעיניו שהוא דבר של מה בכך, אזי לרוב הוא אינו זוכה להביט על עצמו כמי שהתעלה במדרגתו. ואילו המציאות הוא, כפי שמלמדנו התנא הקדוש, שיש לנהוג זהירות מופלגת בכל מצוה, קלה כבחמורה, כי לעומת מדרגת האדם ומציאותו, עליו לדעת, שכל פעולה רוחנית משנה את המציאות שלו ומרוממתו במדרגה נוספת, על אף שהוא אינו מסוגל להעריך מה המשמעות של כל תוספת מדרגה רוחנית.

השל"ה הקדוש מבאר (עשרה מאמרות ג, ב) מה שאומרים "אבינו מלכנו חטאנו לפניך", שיש בידיו שני חלקים, האחד ש'חטאנו' והשני שזה 'לפניך', דהיינו שהיתה לנו עזות מצח לחטוא לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, ובוודאי שהפירוש הוא ששכח את קונו בשעת העבירה ולא זכר שהוא ניצב לפניו ית"ש. על זו הדרך יש לומר, שכאשר אדם עושה מצוה עליו לזכור את עצמו, כלומר לזכור מאין בא ולאן הוא הולך, מטיפה סרוחה ולמקום עפר רימה ותולעה, ועל אף שהוא מציאות גשמית של בשר ודם, זיכהו הבורא ית"ש לקיים מצוה שהיא דבר רוחני שאין שיעור למעלתו.

המשך מעמוד ב'

לבקש ולהתחנן "הי ה' אלקינו עמנו כאשר היה עם אבותינו" (מלכים א' ה', נ"ז), ומבקשים באמת ועד כלות הנפש "אלוהי ה' נפשי אשא" (תהילים כ"ה, א'), שאזכה לקרבת אלקים, ובפרט כשבנוסף לכך יש גם זכות אבות וזכות הרבים וכיוצא באלו, אז יכולים בעושהי"ת לזכות ולקבל מתנת חיים.

כבר נודע מאמר הצדיקים, אשר ביומא דהילולא אף של הצדיקים הגדולים ביותר ובעלי הנשמות הגבוהות ביותר, צריך לברך ולהעטיר שתהיה עליה לנשמתם. וכך אמר הרה"ק מצאנז זיע"א ביומא דהילולא של הרבי ר' אלימלך זיע"א. ועושים בזה נחת רוח לנשמה הקדושה. יעזור השי"ת שהנשמה הקדושה של כ"ק אאמו"ר זצוקללה"ה תעלה למעלה למעלה עם נשמת אבותינו ואבות אבותינו, עם נשמת כל הצדיקים הגדולים והקדושים, וימליצו טוב בעדינו ובעד כל נפשות ישראל בכל מקום שהם. שיהיו מליצים ישרים וישמרו על הגופים ועל הנשמות ברוחניות ובגשמיות, שנזכה להמשיך

ישראל הן ברוחניות והן בגשמיות יתקבלו ויתמלאו ברחמים וברצון. ויקבל השי"ת את התפילות והבקשות מן האנשים הקטנים בדורינו, ובזכות גדולי צדיקי אמת יענונו על כל הבקשות במידה טובה מרובה, עד שנזכה שתתמלא הבקשה הגדולה שכלל ישראל מבקשים בכל יום, "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים", בביאת גואלינו משיח צדקינו בב"א.

בדרכי אבותינו אשר זאת היא דרך התורה הקדושה והטהורה, וכאשר זוכים להתנהג כפי שכתוב בתורה, ממילא זוכים להתברך בכל הברכות האמורות בתורה, ברכות שמים וארץ, כדכתיב (ויקרא כ"ו ג-ד) "אם בחקותי תלכו וגו' ונתתי גשמיכם בעתם וגו'". יעזור השי"ת שתתקבל צלותהוון ובעותהוון דכל בית ישראל קדם אבהוון דבשמיא, וכל התפילות והבקשות לישועות ולרפואות ולכל צרכי עמך

קהל עדת חסידי נדבורנה ביתר

בשמיאלת כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

עולו ואתבנשו להילולא דצדיקיא סידורו של שבת

בצל כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א להגל יומא דהילולא רבא טל אבינו דעינו. עשרת ראשינו, נזד תפארתנו. כ"ק מרן אדמו"ר הקדוש זצוקללה"ה בעל "באר יעקב" זיע"א

3:30	תפילת מנחה ומקבלת טבת
9:45	עריכת חסוה"ס 'סלום עליכם' וקידוש
	צפרא דטבתא
8:30	תפילת שחרית
	קידושא רבא לאחר התפילה לכל הקהל הקדוש
	טראשות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
3:20	תפילת מנחה ורשאי דרשוויך

יום שני - אור לז' אדר

8:00	לימוד מסנינות.
8:15	משריב.
8:30	עשרות מצוה לכבוד הילולא.
10:00	הסעות מבית מדרשינו לציון הקדוש.
11:00	מעמד תפילה עלהציין הקדוש ביתר חיותיים.

יום שלישי - יום ההילולא

8:45	תפילת שחרית.
	לחיים טיט אורז והתפילה.

הרשמה להסעות אצל הר"ר משה בוקצין מלאפון: 082-7622443

**לאור תקנת קדשו של
כ"ק מרן
אדמו"ר שליט"א
ללימוד מסכתא מגילה
ולסיימה ביום הפורים**

הננו להודיע בזאת לכל קהל אנ"ש ידידינו ואוהדינו הי"ו, כי מיד לאחר תפלת שחרית ביום הפורים הבעל"ט ולברכה **תתקיים סיום מסכתא רבתי ברוב עם במעמד כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א** ובצוותא חדא עם כל קהל אנ"ש המסיימים שיחיו כל האברכים שקיבלו ע"ע לימוד המסכתא מתבקשים להרשם בהקדם אצל המשב"ק הרב משה ווייס הי"ו בני החבורות ישי"ק והישי"ג מתבקשים להרשם אצל ראשי החבורות

פרי צדיק

מהנעשה והנשמע בחצר הקודש

ברוך בענרת ני"ו, בן הרה"ג ראובן שלמה שפירא שליט"א, חתן הרה"ח משולם זושא עקשטיין הי"ו.
ביום שלישי פר' תרומה, השתתף כ"ק מרן רבינו שליט"א, בשמחת הבר מצווה לנכד אחיו, כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א מירושלים, בן לבנו הרה"צ יוחנן שליט"א.

והציל מברכת קדשו להמשך דרכם והצלחה בלימוד התורה הקדושה. בהמשך היום, נכנס אל הקו"פ כ"ק אדמו"ר מדזיקוב גבעת זאב שליט"א, להזמין את כ"ק מרן רבינו שליט"א לשמחת נישואי בתו. בערב השתתף כ"ק מרן רבינו שליט"א, בשמחת הבר מצווה לחתן

ביום שני פר' תרומה, נכנסו אל הקודש פנימה, תלמידי כתה ו' בת"ת, להבחן אצל כ"ק מרן רבינו שליט"א על פרק הכונס אשר נתייגעו ועמלו בהם, בראשות המלמד החשוב הר"ר יואל קנפלר הי"ו והמנהל הרוחני הרה"ח שלמה בינט שליט"א. לאחר מכן חילק רבינו שליט"א תעודות לנבחנים,

יום רביעי פר' משפטים, השתתף כ"ק מרן רבינו שליט"א בשמחת השבע ברכות לבן ידידנו הרה"ח יעקב יחיאל יעקובוביץ הי"ו.
ביום ראשון פר' תרומה, השתתף כ"ק מרן רבינו שליט"א בשמחת הבר מצווה לנכד אחיו, כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א מירושלים, בן לבנו הרה"צ יוחנן שליט"א.

עם התקרב יומא דהילולא קדושא של אבינו רועינו ותפארתינו כ"ק מרן אדמו"ר מודינו ורבינו הקה"ס זצוקללה"ה גמרינו בס"ד במערכת המכון לחייל בס"ד מספר ספרים מתורתו של בעל החיילא למען יליו שפתותיו דובבות בקבר ולגות רוח לנשמתו הסהורה.

בתרומת 100 ש"ח לחודש תוכלו לקבל את הספרים החדשים ואף להשלים את כל הספרים שיו"ל ע"י המכון

בתרומת 180 ש"ח לחודש, תזכו גם ששמכם יעלה בקודש בספר הקדוש "באר יעקב" לזכות לכם ולב"ב ולהתקשרות אמיתית לכ"ק מרן רבינו זצוקללה"ה

זכותו הגדולה של רבינו הקדוש תגן בעדכם ובעד בתיכם להיוושע בכל מילי דמיטב.

בגריפה תפארת המכון

ניתן להתקשר למשרדי המכון בטל: 03-6776952 או באימייל: gmail.com@6776952

מזלא טבא וגדיא יאה

מעומקא דליבא נברך בזאת את אנשי שלומינו **שהשמחה במעונם**

הרה"ח אהרן וולם הי"ו לרגל שמחת נישואי הנכרה

הרה"ח משה וולם הי"ו לרגל שמחת נישואי הבת

הרה"ח חיים ניימן הי"ו לרגל שמחת אירוס הבת

הרה"ח יוסף יצחק וולך הי"ו לרגל שמחת הבר מצווה לבנו

הרה"ח מנחם מנדל רוט הי"ו לרגל שמחת הבר מצווה לבנו

יה"ד שיזכו לראות מהם ומכל יוצ"ח רוב נחת ותענוג דקדושה

כעתידת

קהל עדת חסידי נדבורנה ביתר

שמחו בה' וגילו צדיקים ברגשי גיל ושמחה ובהדרת הקודש נשגב בזה ברכת מזל טוב נאמנה

כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א מירושלים

לרגל שמחת הכנס נכדו לנעם עול תורה ומצוות בן לבנו הרב יוחנן שליט"א

והברכה אחת היא לעשרת המשפחה הרוממה **הרבנית הצדקנית "אמה של מלכות" תליט"א**

יה"ד שיזכו ללוות רוב נחת דקדושה מכל יוצ"ח לאורך ימים ושנות חיים מתוך כל טוב סלה

הנכרכים בהדרת הכבוד:

קהל עדת חסידי נדבורנה ביתר

תזכורת:

לקראת יומא דהילולא קדישא של כ"ק אבינו רועינו רבינו הקוה"ט זי"ע, הננו להזכיר לכל אלו שקיבלו על עצמם ללמוד מסכת ט"ו"ג הטהורה לסיימה עד יומא דהילולא ובכך נסיים את כל הש"ס בהאי יומא רבא שותתקיים בעזההי"ת בשוה"ט של כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א ואין מזרזין אלא למזרזין

לעילוי נשמת •

מרת פיגא רחל ב"ר צבי זאב ע"ה נלב"ע ד' אדר ב' ת.נ.צ.ב.ה.

זכות הפצת מעיינות הקודש, תעמוד לה לשובת נשמתה להתברך בכל מילי דמיטב.

נדבת נכרה

מרכז מוסדות נדבורנה ביתר
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

אנד צדיק מן הארץ

יחד עם כל בית ישראל נבכים אנו מרה את הסחלקותו לשמי רום של האי גבוא רבא אשרידי דור דעה אשרידי כנסת הגדולה באר מקדושים. האיך לאלכים באור תורתו ויראתו, קירב לבבות ישראל לאביהם שבשמים.

כבוד קדושת אדמו"ר מקליוולאנד

זצוקללה"ה

קמחיינו ישכר בער מסטראניץ יואב מנחם אמונה"ו רבי איתמר יואב

מטריים אנו סב תהימים לנו מסלא מידתו

כ"ק אדמו"ר מקליוולאנד שליט"א

ולמחברתו הטהורה הרבנית הצדקנית תליט"א

אנשינו יחד יוצרינו נאמנה, מסתובבין וזמנו השנים של ישראל, יתבטח הוויכוחים ויחידות שלום

וכל בית ישראל יבכו את השריפה אשר שרף ה' הנהלת המוסדות רבון ותלמידהון

גליון זה לטובת נשמת **כ"ק רבינו בעל ה"באר יעקב" זיע"א** הרה"ק יעקב ישכר בער בן הרה"ק חיים מרדכי זצוקללה"ה לתרומות והנצחות וכן לעדכוני שמחות ניתן לפנות להר"ד אהרן גרשטנקורן הי"ו בטל' 0527162502